

Ако нямаше горделивци, нямаше да има завистници... - каза бавно монахът, който от няколко дни бе гост на царя и често се отделяше с него на дълги разговори в работната му стая. Защото Иоан Асен приемаше в зимния си дворец посланици, войводи от крайграничните области, високи сановници и не прекъсваше нито за миг държавната си работа, дори и през дните за ~~живия~~ отмора.

Царят го изгледа и наведе чело, дълбоко огльбен в размисъл. Да. Така беше. Човек не биваше да се възгордява. Да ~~живя~~ излага на показ своите преимущества. Слаби бяха хората пред примамките на славата, на властта, на богатството...

- Мъдрият управник - продължи монахът - се отказва от блясъка, надменността и велелепието. Преди да властвува над хората, трябва първо да се научи да владее себе си. Това ще бъде могъщ. Богат е този който е доволен от това което има. Мъдрият управник ~~живее~~ трябва да бъде по-благоразумен в края на ~~на~~ своята власт отколкото в началото.

Думите на скромно облечения постник достигаха право до сърцето на царя, изясняваха колебанията му, уталожваха душевния му смут. Той отпрати с благодарност ~~взър~~ ^{очи} към ~~тези~~ ^{он} който го гледаше внимателно с благия си лъчист взор, сякаш четеше в сърцето му.

Внесоха закуски. Отвън лъхна свежия ~~внешея~~ ^{зимен} въздух. Момчетата изтичаха да се бият със снежни топки сред веселия лай на загарите. Замириса на топла прясна пита и млечна баница. Младите си наливаха в купите вино и дробяха вътре препечени гевречета. Яков Светославович вдигна на здравица:

- Да живее Иоан Асенович! Стягай, багърка, болярите, и не бой се! Не про²оних ли пчелите, мед няма да видиш! Така беше казал веднъж Мик^{княз}кула, вождът на галичките граждани, на ~~вуйчо~~ Данило. Някога половците плашели децата си с името на дядо ми Роман. Но после почнаха да ги плашат с това на вуйчо ми. " Не плачи, защото ще повикаме княз Данило!"

Избухна весела глъч. Никой не искаше вече да си спомня лошите дни на Владимир и злата попадия, на Иванко и Борил, Само севастократор